

Discorsu dramaticu: sò l'allusione à u legendariu codificatu è nurnalizatu in i miti cum ellì sò trattati in e literaturre dramatiche istituite. Sò representate qui da a sullecitazione di i testi maiò di u teatru anticu è da e figure, riferenze è *tradizione fulaghje di a convenzione literaria*. L'archetipu di a sirena ridotta à un mostru mezu femina è mezu dragu (è in l'epica postclassica à un essere mezu femina è mezu pesciu) hè significativu di issa simplificazione semantică.

U nostru testu intende di ricustituisce omancu parte di a complessità più landana è più funda d'isso figure mitiche fruste da quant'elle sò cunnisiuite.

Cantu: ùn si tratta solu di un'illustrazione o di un urnamentu. U so valore semanticu hè quellu di un elementu dramaticu di pienu statutu. In a nostra custruzione hà da esse a so forza persuasiva (estetica è lirica più chè logica è razionale) à mette in causa l'idea cunvenzionale di l'allusingu tradimento su di e Sirene. Si pensa chi a sensazione-auditiva è l'emuzione artistica rendenu pussibile è verisimile a custruzione di una versione nova (non cunvenzionale) di a fola. Ciò ch'ellu figura, insegsna o sugerisce u cantu un abulisce micca a cunvenzione di u discorsu dramaticu, ma mette in quistione a tradizione fulaghja è li contrapone un antru pussibile, valevule omancu quant'è l'altru (nasce cusi a storia di Lisula, vittima di l'inganni d'Ulisse).

Cusi l'ambiguità di e representazione muderne di l'isula (allusingu è ricusu) hè assunta sana sana è tradotta, per mezu di a figura di e sirene, in seguenze crunulogiche (versione «tradicionale» di u scontru di Ulisse cù e sirene, è po versione inventata da noi).

Discursul dramatic conține aluzii la legendarul codificat și normalizat prin abordarea de care beneficiază miturile în literaturile dramatice instituite. Se valorifică în acest scop textele importante ale teatrului antic, figurile, referințele și *tradițiile convențiilor literare*. Arhetipul cel mai reprezentativ al acestei simplificări semantice este sirena, redusă la un monstru jumătate femeie – jumătate șarpe (iar în epoca postclasică la o ființă jumătate femeie – jumătate pește).

Textul nostru încearcă să reconstituie cel puțin partiaj complexitatea cea mai arhaică a acestor figuri mitice reduse la un stereotip pe măsură ce au devenit tot mai cunoscute.

Cântul: nu e nici pură ilustrație, nici ornament al textului dramatic. Valoarea sa semantică este aceea a unui element dramatic de prim rang care antrenează amintirea și crează un nou mit. În construcția noastră, forța sa persuasivă (estetică și lirică mai mult decât rațională și logică) punte în discuție ideea convențională a seducției periculoase a Sirenelor. Senzațiile auditive și emoția artistică fac posibilă și verosimilă construcția unei versiuni noi (non convenționale) a mitului. Ceea ce sugerează, evocă sau simbolizează cântul nuanțătorul convenția discursului dramatic, ci punte în discuție tradiția legendară și îi opune o altă versiune, cel puțin tot atât de plauzibilă (așa se naște povestea Isulei, victimă înșelătoarei lui Ulysses).

Astfel, ambiguitatea reprezentărilor moderne ale insulei (attracție și pericol) este tradusă prin intermediu figurii sirenelor în sevenete cronologice în care versiunea homerică a întâlnirii dintre Ulysse și Sirene lasă locul unei noi versiuni, care ne aparține.